

Chương 435: Reinhardt Bị Tổng Giam (2) - Cảm Xúc Của Charlotte

(Số từ: 3137)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:31 PM 20/05/2023

—Tại Temple.

"....."

Ellen đang nằm trên giường, thần thờ nhìn lên trần nhà.

"Có vẻ như Reinhardt đã... trở về."

"....."

Charlotte, người đã ra ngoài một lúc để trao đổi với nhau, quay lại và nói với Ellen.

Ellen đã trải qua vài lần cận kề cái chết trong cuộc chiến với Loyar.

Ngay cả với tư cách là một Swordmaster, thật khó để đối phó với sức mạnh của Lyncanthrope, kẻ đã trở nên điên cuồng với sức mạnh của mặt trăng tròn.

—Lament và Lapelt.

Nếu không có hai Thánh tích, cô ấy có thể đã bị đánh bại.

Bị đánh đập và bầm dập, Ellen đã khuất phục được Lyncanthrope và kéo xác cô ta xuống cống trước khi bất tỉnh.

Những nhiệm vụ còn lại được hoàn thành bởi những người lính và hiệp sĩ đi theo Ellen.

Cô đã được chữa lành bởi các linh mục, nhưng sự mệt mỏi của cô không dễ hồi phục.

Adriana đã bị bắt.

Ellen nói với Charlotte rằng cô ấy không liên quan gì đến chuyện này, nhưng cô ấy không thể chắc chắn điều gì sẽ xảy ra.

Họ theo đuổi lẽ thật và chỉ sau hai ngày, họ đã đạt được lẽ thật.

Không khó để nắm bắt các manh mối rải rác.

Nhưng đối phó với sự thật dễ dàng tìm thấy là một vấn đề khác.

"Ellen."

"Vâng?"

Charlotte hỏi Ellen mà không nhìn cô ấy.

"Có phải Reinhardt... là Ma Vương?"

Ellen tiếp tục nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Anh ta có thể không phải là Ma vương, nhưng Reinhardt có thể là người hầu của Ma vương.

Nhưng lời tỏ tình ấy, lúc ấy tưởng chừng như một trò đùa.

Bây giờ nó đã trở thành mảnh ghép cuối cùng.

Tất cả những mũi tên nghi ngờ và ngờ vực đều nhắm vào Reinhardt.

"Đúng."

Ellen, với đôi mắt mắt tập trung, lặng lẽ nói.

"Đúng vậy. Chắc chắn rồi."

Reinhardt là Ma Vương.

Temple im lặng.

Tin tức rằng Anh hùng Reinhardt bị nghi ngờ là Ma vương và đã bị bắt giữ được giữ bí mật hàng đầu. Những người biết dù chỉ một chút nội dung đều giữ im lặng.

Và các lực lượng tinh nhuệ của Đế chế, bao gồm cả Saviolin Tana, người đã đến Darkland, đã quay trở lại sau khi không tìm thấy Reinhardt và bị Đế chế triệu tập.

Tất nhiên, điều này bao gồm Harriet de Saint-Owan và Đại công tước Saint-Owan.

Harriet, người đang lo lắng đi đi lại lại vì không tìm thấy Reinhardt mất tích, tái mặt khi nghe những lời của Đại công tước sau khi ông gặp Hoàng đế cùng với Saviolin Tana.

"C-Cha đang nói về cái gì vậy, Cha...?"

Đại công tước Saint-Owan cũng bối rối không kém.

“Khả năng Reinhardt là Ma vương là rất cao... Đó là những gì Bộ hạ đã nói.”

"Cái...? Ý cha là sao?"

Harriet, người chưa bao giờ nghĩ đến một điều như vậy, đã hoài nghi đến mức cô không tin vào chính tai mình.

Đại công tước thuật lại ngắn gọn những gì ông nghe được từ Hoàng đế về quá trình điều tra Charlotte và Ellen, và những chỉ thị cuối cùng của Bertus.

Harriet không đàn độn đến mức không thể hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Nhưng cô không thể tin được.

"Chắc chắn có sự hiểu lầm nào đó... Không thể nào, thưa cha. Reinhardt là... Reinhardt là con người. Làm sao anh ta có thể..."

Đại công tước thận trọng ôm lấy Harriet đang run rẩy.

"Đúng vậy. Nếu có hiểu lầm, nó sẽ được làm sáng tỏ."

"Phải, chắc chắn là... có sự hiểu lầm nào đó. Chắc chắn..."

Trong ý thức lơ mơ, tâm trí Harriet tràn ngập những lời cuối cùng của Reinhardt.

‘Anh muốn cứu tất cả mọi người ...’

Không đời nào Reinhardt có thể là Ma vương.

Không đời nào anh ta có thể là Ma Vương được. Nhưng vào lúc đó, Harriet nhớ rõ ràng sự hiện diện của một sinh vật ma thuật vô danh nhưng mạnh mẽ bên cạnh Reinhardt.

Harriet ngậy người nhìn ai đó bước ra khỏi Tetra trong Cung điện trung tâm.

—Saviolin Tana.

Harriet nhìn thấy thủ lĩnh Shanapell với khuôn mặt nhợt nhạt bước ra khỏi Tetra và loạng choạng ngã xuống đất.

-Chỉ huy!

-Chỉ huy!

Vô số hiệp sĩ lao đến thủ lĩnh Shanapell, người đã gục xuống với đôi chân yếu ớt.

Điều này nhiều.

Không còn cách nào khác là đặt cho mọi người một dấu hỏi lớn, sự nghi ngờ và bàng hoàng trong lòng.

Tôi đã bị bịt miệng.

Đó là để ngăn chặn bất kỳ hành động nghịch ngợm nào với sức mạnh của [Thần Ngôn] bằng cách chặn miệng tôi.

Tuy nhiên, vì thế, tôi không thể bao biện hay nói bất cứ điều gì để bào chữa cho mình.

Tại sao tôi đã làm những gì tôi đã làm cho đến bây giờ?

Lý do cho những điều tôi đã làm cho đến bây giờ là gì?

Tôi thậm chí còn không có cơ hội bào chữa hay tranh luận.

Tôi đã làm tất cả những điều này để ngăn chặn Sự cố Cánh cổng, sự cố có thể phá hủy thế giới, và giờ tôi đã tìm thấy Akasha, tôi đã đạt được mục tiêu của mình.

Tôi thậm chí không có cơ hội để nói điều đó.

Thực tế là tôi có sức mạnh của [Thần Ngôn].

[Sức mạnh siêu nhiên] mạnh nhất giờ đã trở thành lời nguyện tội tệ nhất của tôi.

Như thể sức mạnh của [Thần Ngôn] được trao cho tôi là một thiết bị ngăn tôi nói bất cứ điều gì trong tình huống này.

Tôi không thể nói bất cứ điều gì cho bản thân mình, cũng như cho những người cảm thấy bị tôi phản bội.

Bị mắc kẹt trong bóng tối dưới lòng đất, tôi không thể cảm nhận được thời gian, nhưng tôi biết đó là ánh sáng ban ngày.

Loyar đã trở lại hình dạng con người của cô ấy.

Loyar bị giam trong song sắt đối diện với tôi.

Bịt miệng, Loyar nhìn tôi.

“Uuh... ugh... uuh...”

Nước mắt chảy dài trong đôi mắt mở to của Loyar.
Cô ấy nghĩ tôi bị bắt là lỗi của cô ấy sao?

Tôi không nghĩ vậy.

Các sự cố tích lũy chắc chắn sẽ đạt đến điểm tới hạn và bùng nổ, và nó chỉ xảy ra vào thời điểm khủng khiếp này.

Tôi không thể biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng vì mọi chuyện đã đến nước này nên tôi cứ để nó như vậy. Nó có nghĩa là như thế này, vì vậy nó sẽ như thế này.

Nó giống như sự cam chịu.

Vì vậy, mặc dù không thể nói, tôi lắc đầu với Loyar, người đang khóc với đôi mắt mở to. Tôi đã có quyền tự do để di chuyển đầu của tôi ít nhất.

‘Đó là lỗi của cô ư?’

‘Ta không nghĩ vậy.’

Cảm xúc của tôi có vượt qua được không?

Thay vì ngăn cô ấy khóc, Loyar thậm chí còn khóc nước nỡ hơn với âm thanh giống như tiếng động vật.

Tôi đang ở đâu trong Temple?

Tôi không biết.

Tuy nhiên, có vẻ như Đế quốc đã quyết định giam giữ tôi trong Temple tốt hơn là chuyển tôi đến

Cung điện hoàng gia kể từ khi tôi bị bắt trong Temple.

*Nhấn, nhấn, nhấn

Ngay sau đó, các lính canh đã được thay thế.

Chắc hẳn họ là hiệp sĩ của Shanapell và pháp sư của Khoa Pháp thuật Hoàng gia.

Mới hôm qua, những người cùng thực hiện nhiệm vụ với tôi giờ đã ở đây để theo dõi tôi, người bị nghi ngờ là Ma vương.

Chỉ trong một ngày, mọi thứ đã thay đổi.

Hai thanh sắt.

Chẳng mấy chốc, tôi phát hiện ra ai sẽ theo dõi Loyar và tôi từ khoảng cách gần nhất.

—Saviolin Tana.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi, bị xiềng xích và thu mình trong song sắt.

Cô ấy dường như không thể hiểu được tình hình.

"Reinhardt."

"..."

Từ bên ngoài song sắt, cô ấy gọi tên tôi.

"Cậu là Ma Vương?"

Tôi không thể nói một lời vì bịt miệng.

Nó tốt hơn theo cách này.

Phải, tôi là Ma Vương.

Hoặc, tôi có thể nói dối và nói rằng tôi không, ngay cả trong tình huống này.

Tôi không muốn nói bất cứ điều gì với miệng của tôi.

Saviolin Tana nhìn tôi với đôi mắt mở to từ bên ngoài song sắt.

“Chẳng lẽ... thậm chí là cứu Công chúa...”

“...”

Đúng.

Không thể tránh khỏi việc cô ấy đi đến kết luận này.

Trong chuỗi sự kiện, kể cả việc cuối cùng tôi đã cứu được Charlotte.

Nó có vẻ giống như một hành động để bảo tồn linh hồn của Ma vương tiền nhiệm.

Với yêu cầu cứu tất cả mọi người, mọi hành động tôi thực hiện để bảo vệ ai đó chắc chắn sẽ biến thành một mũi tên chĩa ngược vào tôi.

Mặc dù tôi hiểu điều này trong đầu.

Tôi không khỏi cảm thấy tuyệt vọng và đau khổ.

Tất nhiên, tôi không chỉ bị theo dõi khi bị nhốt.

"Giải trừ không có tác dụng."

"Chà, nếu đúng như vậy, Ma pháp sẽ được giải phóng ngay khi chúng ta băng qua Cổng Temple."

Chắc hẳn họ đã suy luận rằng tôi đang thay đổi diện mạo của mình. Saviolin Tana nhìn chăm chăm vào tôi khi cô ấy nghe báo cáo của pháp sư.

“Có phải hắn đã sử dụng một Ma pháp giống như đa hình hay thứ gì đó...”

Chiếc nhẫn của Sarkegaar, chuyên dùng để nguy trang, thậm chí không bị phát hiện bởi Ma thuật của các pháp sư.

Saviolin Tana lặng lẽ nhìn tôi chăm chăm, như thể cô ấy muốn tin rằng rốt cuộc tôi cũng chỉ là một con người.

Nhưng cô ấy biết rằng người giám hộ của tôi là Lyncanthrope, tay sai không thể nhầm lẫn của Ma vương.

Và bởi vì tôi có hai Thánh tích, tôi không thể bị coi là tay sai của Ma vương.

Chắc hẳn họ đã tin rằng nếu tôi không phải là Ma Vương, thì không đời nào tôi có thể sở hữu hai Thánh tích.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

Đến bây giờ Hội đồng và Black Order đã biết về tình trạng khó khăn của tôi chưa?

Điều gì sẽ xảy ra nếu họ phát hiện ra?

Trong tình trạng không thể cảm nhận đúng thời gian, tôi nhanh chóng đối mặt với tình huống mà mình phải đương đầu.

“Điện hạ...”

Saviolin Tana nói với ai đó bằng giọng lo lắng, và tôi đã nghe thấy.

Chẳng mấy chốc, một bóng người xuất hiện trước song sắt.

Đó là Charlotte.

Charlotte nhìn tôi chăm chăm.

"Mở nó ra."

"Điện hạ, ta không thể."

"Mở nó ra."

Charlotte nói hai lần, và Saviolin Tana miễn cưỡng mở song sắt, nghiêng răng.

Charlotte quỳ xuống trước mặt tôi, người đang bị trói và cúi người.

Charlotte nhìn tôi.

Tôi không thể hiểu được chiều sâu của những cảm xúc xoáy trong mắt cô ấy, chiều sâu của cảm giác bị phản bội.

Charlotte hỏi tôi khi cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

"Anh đã nói với em rất nhiều lời dối trá suốt thời gian qua."

"..."

"Vì vậy, chỉ lần này, chỉ lần này thôi... Thành thật mà nói. Chỉ một lần thôi. Chỉ lần này thôi... Làm ơn, hãy nói cho em biết sự thật."

Charlotte nhìn tôi.

Ngay cả trong tình huống như thế này, cô ấy vẫn quỳ gối trước mặt tôi và cầu xin sự thật.

"Là... anh sao?"

Cô ấy không hỏi nó là gì, nhưng tôi biết cô ấy đang hỏi gì.

Đó có phải là chàng trai mà chúng ta đã trốn thoát khỏi Lâu đài Ma vương không?

Tôi có phải là Ma Vương không?

Đó là những gì cô ấy đang hỏi.

Tôi có nên nói không?

Tôi có cần phải nói dối nữa không, kể cả sau tất cả những gì đã xảy ra?

Không còn nơi nào để chạy, và sự thật rằng tôi là Ma vương chắc chắn sẽ bị phơi bày.

Không có cách nào để mọi thứ trở lại như cũ mà không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Tôi đã lừa dối Charlotte cho đến thời điểm này.

Tôi đã nói dối cô ấy nhiều hơn bất cứ ai khác.

Và bây giờ mọi thứ đã kết thúc, tôi có cần phải nói dối nữa không khi nó đã quá mệt mỏi?

KHÔNG.

Bây giờ tôi mệt.

Tôi mệt mỏi với việc dựng lên những lời dối trá.

Tôi nhìn Charlotte.

Nếu tôi nói dối ngay cả ở đây, nó sẽ chỉ dẫn đến cảm giác bị phản bội thậm chí còn lớn hơn.

Nếu tôi phủ nhận nó ngay cả ở đây, có cảm giác như điều gì đó không thể đảo ngược sẽ xảy ra.

Đã quá muộn.

Tôi không thể để hiểu lầm chồng chất thêm nữa.

Tôi gật đầu với miếng bịt miệng.

"Tôi... tôi biết... tôi..."

Charlotte, cúi đầu, lặng lẽ lẩm bẩm với giọng run run.

Cô ấy đang khóc.

"Tôi... đã làm cái quái gì với anh vậy?"

Không có những điều như vậy.

"Tại sao lại là tôi? Tại sao chỉ có tôi? Tại sao anh phải hành hạ tôi như thế này? Anh ghét tôi đến thế sao? Tôi hiểu rằng Đế quốc đã phá hủy Ma giới và anh muốn trả thù... Nhưng tại sao... Tại sao tôi lại có để trải qua tất cả những điều này? Anh biết tôi đã nghĩ về anh và quan tâm đến anh nhiều như thế nào. Nhưng tất cả chỉ là một phần trong kế hoạch của anh để tôi quên anh và dựa vào anh một lần nữa?"

Anh muốn cứu em.

"Anh muốn làm gì với linh hồn Ma Vương trong tôi? Đúng vậy, thật kỳ lạ. Bằng cách nào đó. Anh nhờ tôi đưa anh đến Cung điện mùa xuân vì cảm thấy như có chuyện gì đó đang xảy ra, và anh đã xuất hiện đúng lúc để ngăn tôi trở nên điên cuồng,

tất cả những điều đó... đều có thể bởi vì anh là con trai của Ma vương, phải không...? Anh đã biết ngay từ đầu... chuyện gì đang xảy ra với tôi..."

Tôi không thể nói bất cứ điều gì về câu đố mà cô ấy đang tự mình tìm ra.

Nếu miệng tôi mở ra, tôi có thể nói gì không?

Có điều gì tôi có thể nói để đáp lại lý do tại sao tôi không nói gì sớm hơn không?

Bây giờ tôi có thể nói chuyện, cô ấy sẽ nghĩ tôi lại nói dối vì tôi đã bị bắt.

"Nếu chúng ta kết hôn... nếu chúng ta kết hôn... anh có nghĩ rằng mình có thể nuốt chửng cả Đế chế...? Đó là kế hoạch của anh?"

Đúng.

Cô cũng có thể nghĩ đến điều đó.

Việc đính hôn để bảo vệ cô hồi đó có thể được coi là một âm mưu để Ma vương nuốt chửng Đế chế thông qua cuộc hôn nhân với một Công chúa đã thua trong cuộc tranh giành ngai vàng.

Chính Bertus là người đề nghị đính hôn với Công chúa, nhưng tôi mới là người chấp nhận nó.

Một Ma vương không xây dựng lại Ma giới mà nuốt chửng Đế chế, biến kẻ thù thành của mình.

Ngay cả tôi cũng nghĩ đó là một kế hoạch hợp lý.

Tất nhiên, tôi không có ý định như vậy.

Vì vậy, điều đó làm cho Ellen, người đã ngăn chặn tình huống đó bằng cách trở thành hiệp sĩ bảo vệ của Công chúa, một Anh hùng đã cứu đất nước khỏi quan điểm của Đế chế?

"Tôi... đã làm rất nhiều, rất nhiều... điều có lỗi với anh sao?"

Từ đầu đến cuối, cô đã bị gài.

Kể từ khi thoát khỏi Lâu đài Ma vương. Gặp tôi ở Temple, trở nên thân thiết với tôi, để tôi phục vụ như một người đưa tin, và vô số lời nói dối chất đống trong khi đối phó với Charlotte - cuối cùng, nó chỉ có thể được hiểu là một phần trong tham vọng nuốt chửng Đế chế của tôi.

Vì vậy, Charlotte, trước mặt tôi, run rẩy vì ớn lạnh vì bị phản bội, thậm chí không thể khóc một cách đàng hoàng.

"Thay vào đó... anh nên giết tôi... Anh nên giết tôi đi..."

"..."

"Nếu anh định làm tôi đau khổ hơn cả cái chết... Anh nên giết tôi đi..."

Thực tế, người đã cứu cô ấy chính là Ma Vương. Biết được điều đó, cô đã phải dựa dẫm vào người khác, nhưng ngay cả người đó cũng là Ma Vương. Cô không còn cách nào khác ngoài việc nghĩ rằng mình đã bị lừa dối cho đến tận bây giờ.

"Hắn là rất vui... Chơi đùa với tôi như thế... Khi tôi vô tình mỉm cười với anh... Trước mặt anh, khóc, và tất cả những khoảnh khắc đó... Thật vui phải không??"

Charlotte nhìn tôi.

Ánh mắt trống rỗng của cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

"Những lúc vô tình dựa vào anh, không biết kẻ thù ở ngay trước mặt, lại bị lợi dụng... Chắc nực cười đến mức không chịu nổi đúng không?"

KHÔNG.

Ngay bây giờ, tình huống của tôi còn nực cười hơn bất cứ điều gì khác.

Bằng cách nhúng mũi vào một vấn đề mà tôi chỉ cần ngồi yên, cuối cùng tôi đã gây ra tất cả những điều này, và giờ thì sự sụp đổ của mọi thứ đang ở ngay trước mắt tôi.

Tình trạng hiện tại của tôi thật lố bịch.

"Tôi ước... Trên đời này... Anh sẽ chết theo cách đau khổ nhất có thể..."

Charlotte lẩm bẩm một cách trống rỗng.

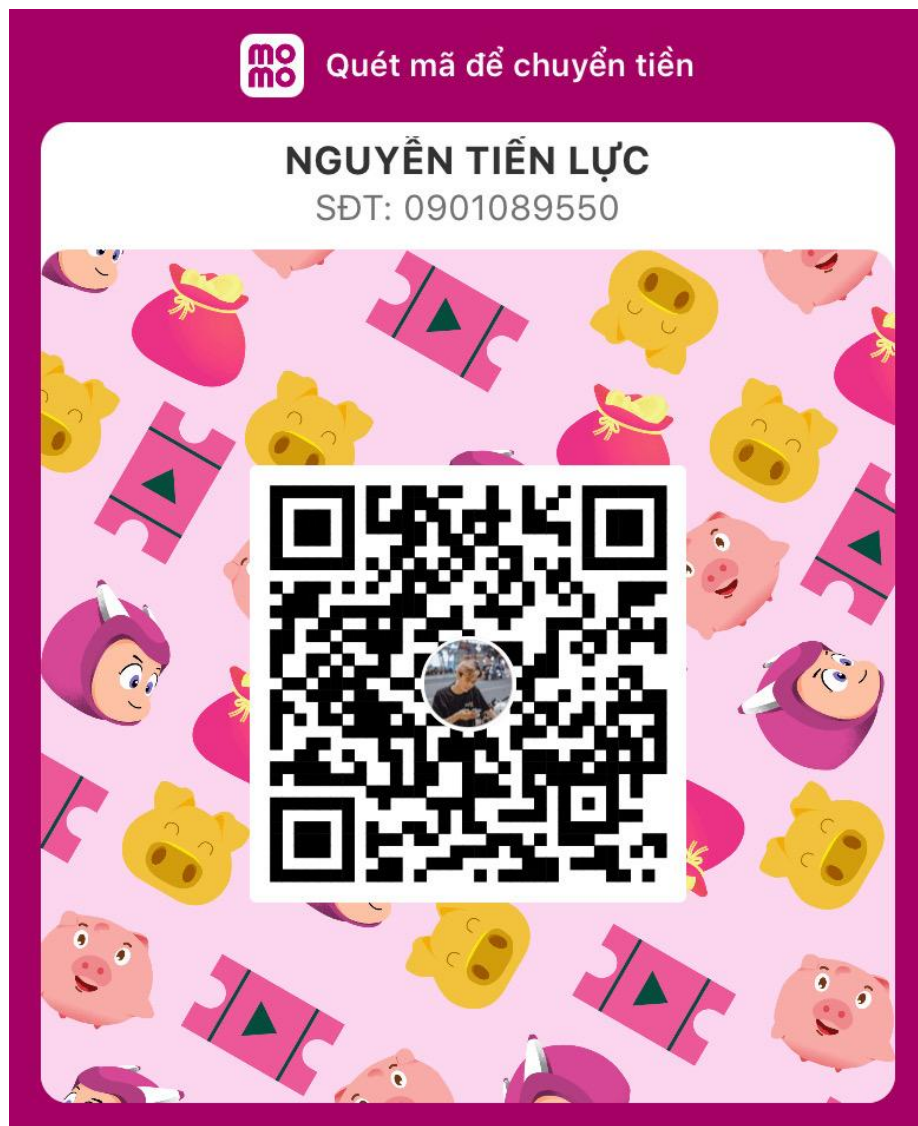
"Ước gì anh chết đi mà không được thanh thản, mà bị kẹt ở một nơi như đáy địa ngục và đau khổ mãi mãi... Ước gì điều đó xảy ra..."

Charlotte nguyên rủa tôi.

Hỏi tôi rằng cô ấy đã làm gì sai vậy.

Charlotte cứ nói thế trước mặt tôi.
Đó là những gì tôi muốn nói.
Tôi đã làm gì sai thế này...

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading